

PŘÍBĚH

DĚDEK KRKAVEC

Jednoho sychravého odpoledne šla si vdova ze Staré Olešky nakopat zemáků. Políčko měla jako dlaň, bylo vklíněné mezi dva lány, z nichž jeden patřil Rösslerovi, nejbohatšímu sedláku ze vsi.

Jakmile položila nohu na mez, trčí před ní veliký slizký kámen a zpod kamene se vysouvá chuchvalec nažloutlé mlhy, vzápětí začne nabývat obrysů lidského těla a vdova vidí, že je to scvrklý stařík s hlavou jako koleno. Ted' objímá kámen vyschlými rukama, potaženými šedou kůží, vleze na něj jako opičák a roztahuje bezzubá ústa od ucha k uchu. Vdova kouká s otevřenou pusou, ale když na ni staroch vypoulí vodové oči a tělíčko se mu počne otřásat bezhlesým smíchem, praští žena motýčkou i košíkem do brázd a uhání pryč.

„Fuj, nic do mě není,“ povídá, jakmile dorazí domů. „Hlavu mám z toho bláznivého dědka jako kráp! Že by to byl ten obecní blázen z Huntířova? Ale to sotva, prý se ze staré kovárny nehne ani na krok... Bůhví co to bylo za janka, běhá to ted' po světě jako blech... Ale dal mi co proto...!“

Nedalo jí to však a svěřila se výměnkářce ze sousedního stavení.

„Ale co tě vede!“ povídá babka, „to byl určitě dědek Krkavec!“

„Krkavec? Kdo to je?“ podivuje se vdova.

„To máš tak, holka,“ vypravuje výměnkářka. „Rösslerův praděd byl vždycky podšívka a hamoun, ale poslední rok činil jako pomatenec: chodil po svých polích a přesazoval mezní kameny, aby si zvětšil pozemky. Jednou ho přistihl soused, už nevím, kdo to byl: rozehnal se po dědkovi a už zdálky mu hrozil všemi ohni pekelný-

pověst

mi, jenomže když dolítl na mez, Rössler už bušil na nebeskou bránu. Asi se mu tím leknutím zastavilo srdce. Povídalo se tenkrát, že ho tři chlapi z dědiny museli odtrhávat od balvanu, už studený se ho držel jako klíště!“

„Chudák stará,“ politovala dědka Krkavce vdova, „ani po smrti nemá pokoj... No hlavně že vím, kdo to je, stakovým houžvičkou si snadno poradím...“

Hned druhý den ráno šla na pole vyzbrojená svčenou vodou. Už zdálky viděla, že skrbík sedí na mezi, ruce v klíně a křivými palci točí mlýnek. Když se k němu vdova přiblížila, vyskočil, zadupal jako králík, ze země vyletěl kámen, stařík jej objal a cosi zamektal, ale rozumět mu nebylo. Vdova po něm stříkla svčenou vodou: v ten okamžik dědek Krkavec zmizel a mezní kámen se propadl zpět do země. Vdova se spokojeně usmála, nakopala brambor a vrátila se domů.

Netrvalo dlouho a po Rösslerově poli začala rejdit bludička: blikala, zhasínala a zase se rozsvěcovala, trásla se jako sulc a co chvíli se rozletěla k místu, kde kdysi ležel přesazený Rösslerův mezník. Rozumí se, že to Staroolešským vrtalo hlavou, ale když se to doneslo vdově, sebrala se ta dobrá duše a běžela za farářem: že prý by myslela zasadit na pole kříž.

„Rozhodně se nestane žádná chyba, jestliže tam našeho milého Krista Pána postavíte, dcero,“ pravil duchovní pastýř. A tak vesničané s pravnukem dědka Krkavce v čele dali na mez dřevěný kříž a nastojte: neklidná bludička se už neukázala a lakotný dědek taky ne.

WEB: www.volny.cz/sihasapa
vyšlo: 18. 9. 2019

Ilustrace: Testérka fotky: Canon S120
e-mail: sihasapa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael

333

SIHÁČEK

září 2019

Jak to zvládáme CO SE STALO

4. 9. — byla první poprázdňinová schůzka, a bylo příjemné slunečné počasí. Schůzku jsme zahájili pokřikem a většinou ji strávili venku, jen na závěr, po příjezdu »sekáčů«, jsme se přesunuli do klubovny.

Znamením září je příprava na naši střeleckou soutěž jménem Starobělská pažba. A tak jsme začali střelbou. Rozdělení do dvojic jsme hráli střelecké souboje. To si protivníci vzájemně sestřelují špalíky. Říša netrefoval, a tak sabotoval. Jinak tradičně dobří střelci nezklamali.

V další části jsme, na, zatím omezeně posekané zahradě, hráli vracečku. Balón byl příjemně měkce nafoukaný a tak se i dobře chytal.

Potom už přijel traktůrek, a my se přesunuli do klubovny : -). Nejprve jsme si připomněli závěr poslední dlouhodobé hry, řekli si o akcích, které nás v září čekají a rozdali si »nové číslo« Siháček.

Před rozběhnutím se k domovům, jsme si ještě zahráli několik kol hry s mincí.

11. 9. — bylo slunečno a teplo. Scházeli jsme se postupně, ale nakonec nás bylo třináct.

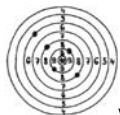
Přivítali jsme naši (možná novou) kamarádku Viki. Nejdříve jsme stříleli z pistole a foukačky, potom jsme se pustili do připomínky obdivované, i proklínané hry lacrosse. Nejprve jsme si zkoušeli přihrávky a potom se hráli dva krátké zápasy.

Ještě stále venku jsme si nakonec zahráli, vracečku. Potom jsme poklidili a na závěr se přesunuli do klubovny, kde jsme vyhlásili nejlepší za minulou pololetí...

Na závěr jsme ještě předali, těm, kteří minule chyběli, Siháčky a pozvánky na první poprázdňinové akce.

No a to už se čas naplnil a my se pomalu rozešli k domovům.

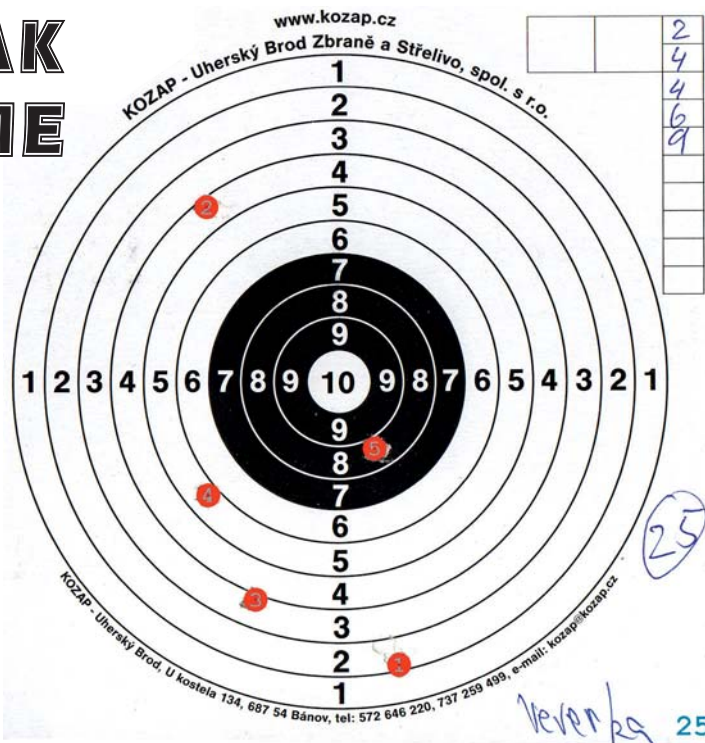
JAK STŘÍLÍME

Tentokrát si řekneme několik slov k tomu, jak se hodnotí zásahy v terči.

Pravidlo, o kterém si řekneme platí pro všechny terčové disciplíny střelby ze zbraní, které po výstřelu vypustí jednu střelu.

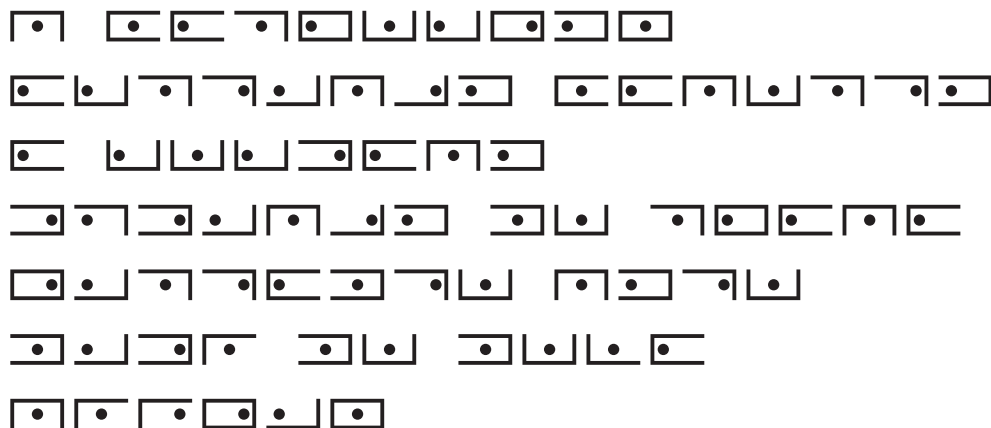
Hodnota zásahu je určena přerušením ohraničení pole.

Pro soutěžní terče s desítkou o poloměru 1 mm se přidávají k devítce desítky podle soustřednosti zásahu se středem terče.

NĚCO NA BEDNU...

Nazdar luštitelé. Pro dnešek je připravena opět šifra. Jak už to tak obvykle bývá, vyluštěte a odpovězte na otázku. :-)

Řešení pošlete na oddílovou adresu: sihasapa@centrum.cz, nebo přineste na schůzku.

Řešení z minulého čísla: „Čeng Š byla čtvrtou dcerou, název flotily - Flotila rudé vlajky“

LETĚM SVĚTEM

PŘI PROCHÁZENÍ PROGRAMU ČESKÉHO ROZHLASU JSEM NARAZIL NA REPORTÁŽ, KE KTERÉ MĚ JAKO PRVNÍ PŘITÁHLA FOTOGRAFIE NEOBÝKLÉ STAVBY, A POTOM I JEJÍ NÁZEV — LIBOVÉ LIBČICE.

LIBOVÉ LIBČICE

je název projektu, na kterém pracovalo devět studentů ateliéru při fakultě architektury ČVUT v Praze.

Není tak časté, aby se studenti architektury v rámci svého studia dostali k projektu, který během jediného semestru nejenže vymyslí, ale také pro konkrétního zadavatele zrealizují — v tomto případě se tak stalo.

Libčice nad Vltavou je město nedaleko Vodochod (slyšeli jste Aero Vodochody — jeden z významných výrobců letadel v České republice). A nad zákrutem Vltavy se nyní tyčí stavba, o které píšeme.

Zadání pro studenty z ateliéru znělo — vytvořit v místě houštiny, ze kterého bude brzo park, jakýsi iniciační bod. Vítězným návrhem se stal ten od Kristýny Rejskové. „Chtěla jsem vytvořit něco, s čím se člověk může v parku identifikovat.“, napsala „Koncept je inspirovaná terénem parku, na jednom břehu Vltavy jsou totiž jakési terasy. Když jsme se zabývali historií místa, zjistili jsme, že ty terasy vznikly odtěžením cihlářské hlíny. Zároveň je tam krásný výhled na protější břeh, proto jsem chtěla vytvořit něco, s čím se dostanu víc do výšky kvůli výhledu.“

Okolí studenti společně vysbírali a zbavili odpadků. Na realizaci se podílelo všech devět studentů ateliéru.

Studenti měli jedinečnou možnost komunikovat jak se zadavatelem, tak s jednotlivými dodavateli a vyzkoušet si, s jakými praktickými problémy se v průběhu realizace návrhu mohou potýkat a kdy je třeba dokonce improvizovat. Zkrátka, jak dovést to, co bylo nejdříve jen na papíře do materiální podoby. „Běžný způsob výuky

architekta je, že během jednoho semestru navrhne nějakou budovu, tu nakreslí a pak ji vystaví před svými kolegy. My se ale snažíme přijít s takovými projekty, kdy studenti mají možnost svůj projekt nejen nakreslit, ale potom ho i zrealizovat, protože to simuluje skutečnou profesi architekta."

Projekt je přihlášen do soutěže Stavba roku Středočeského kraje 2019. Pokud se vám Stožár líbí, můžete pro něj hlasovat v anketě, a to až do 10. listopadu 2019.

ZÁŘÍ BODOVÁNÍ

pořadí	jméno	4.9.	s331	11.9.	květen	celk
1.	Kája ml	6	-	6	9	21
2.	Veverka	9	-	8	-	17
3.	Tete	8	-	7	-	15
4.	Mat'o	7	-	4	-	11
5.	Ondřej	-	3	7	-	10
6.	Ríša	5	-	4	-	9
7.	Kája	-	-	9	-	8
8.	Eli	7	-	-	-	7
9.	Olča	-	-	7	-	7
10.	Matyáš	-	-	7	-	7
11.	Matouš	-	-	6	-	6
12.	Matýsek	5	-	-	-	5
13.	Paťa	-	-	4	-	4
14.	Viki	-	-	3	-	3
15.	Dave	-	-	1	-	1